

opusdei.org

Carta del Prelat (juny 2008)

"Conèixer, experimentar, viure, testimoniar: hom pot condensar en aquestes quatre paraules la correspondència dels cristians a l'Amor de Déu". El tracte de Déu, un Déu amb cor de Pare, centra la carta d'aquest mes del prelat de l'Opus Dei.

06/06/2008

Estimadíssims, que Jesús em guardi
les filles i els fills!

En escriure-us aquest començament de juny, aflueix al meu cor la necessitat de donar gràcies novament a Déu per tots els seus dons. La solemnitat del Corpus Christi, en la vigília de la qual vaig impartir el presbiterat a trenta-sis diaques de la prelatura de l'Opus Dei; la solemnitat del Sagrat Cor de Jesús, fa dos dies; i ahir, dissabte, la festa de la Visitació de la Mare de Déu, constitueixen invitacions per incrementar la gratitud al nostre Redemptor; del seu Cor obert en la Creu ens arriben tots els béns. El nostre agraïment es dirigeix també a la Santíssima Mare de Déu, **canal esplèndid i fecund** —com s'expressava sant Josepmaria— per on ens vénen totes les gràcies del Cel. Acudeixo al seu Cor immaculat — ahir era la seva memòria litúrgica, encara que aquest any no se celebrava— pregant-li que ens concedeixi totes les delicadeses per aprendre dia a dia a tractar més i

millor les tres Persones divines. Com et dirigeixes expressament a Déu Pare, a Déu Fill, a Déu Esperit Sant?

Haurietis aquas in gaudio de fontibus salutis

[1], pouareu aigua amb goig de les fonts de la salvació. Aquestes paraules, del profeta Isaïes, donen nom a l'encíclica amb què el papa Pius XII va commemorar el primer centenari de l'extensió de la festa del Sagrat Cor de Jesús a l'Església universal. Rememorant aquest document, Benet XVI escriu que el costat traspasat del Redemptor és la font a la qual l'encíclica *Haurietis aquas* ens convida a acudir: hem de recórrer a aquesta font per aconseguir el vertader coneixement de Jesucrist i experimentar més a fons el seu amor[2].

He estat testimoni de com sant Josepmaria va conrear sempre una devoció grandíssima al Sagrat Cor de

Jesús. Hi havia agafat en la seva ànima des de menut i, amb el transcurs dels anys, va anar adquirint arrels més fondes en la seva vida interior i en la seva gran preparació doctrinal. En moments de dificultat per a la vida de l'Església — també d'aquesta *partecica*, l'Obra— va consagrar l'Opus Dei al Cor Sacratíssim del Redemptor. Més tard, quan en alguns ambients es menystenia aquesta devoció vigorosa, va sortir-ne en defensa amb amor apassionat i amb teològica profunditat, com palesa una de les homilies recollides en *És Crist que passa* [3]. S'acollia a la misericòrdia d'aquest Cor, i així —malgrat totes les dificultats que sorgien— procedia amb la pau i l'alegria que el món no pot donar[4].

Considerava l'enorme riquesa que es troba en aquestes paraules: **Sagrat Cor de Jesús. Quan parlem de cor humà —recalcava— no ens referim**

solament als sentiments, sinó que fem al·lusió a tota la persona que estima, que vol i tracta els altres. I, en la manera d'expressar-se dels homes, que han recollit les Sagrades Escripures per tal que puguem entendre així les coses divines, el cor és considerat com el resum i la font, l'expressió i l'últim fons dels pensaments, de les paraules, de les accions [5].

Deus caritas est [6], Déu és Amor. Pel seu amor infinit, Déu Pare ha donat al món el seu Fill unigènit, per tal que tots els qui creuen en Ell no pereixin, sinó que tinguin vida eterna[7]. Per amor, igualment infinit, Jesucrist es va encarnar al si de la Mare de Déu, va romandre en un fosc racó de la terra nostra, va treballar com nosaltres, va patir i va gaudir com nosaltres, i finalment va morir a l'arbre de la Creu, oferint la vida voluntàriament per alliberar-nos dels nostres pecats. Per aquest

amor ens va donar a la seva Mare com a Mare nostra, quan agonitzava al Gòlgota. Després de la resurrecció i ascensió al Cel, per amor, en unió amb el Pare, ens va enviar l'Esperit Sant, a més de romandre amb nosaltres en el Santíssim Sagrament de l'Eucaristia: amb el seu cos i la seva sang, amb l'ànima i la divinitat, fet Pa de vida, aliment de les nostres ànimes i dels nostres cossos, penyora i llavor de la resurrecció gloriosa que també nosaltres esperem. El Paràclit, Amor del Pare i del Fill, ens ensenya amb l'acció de la seva gràcia a endinsar-nos constantment en el camí de la santedat.

La devoció al Cor de Jesús ens presenta una invitació urgent a considerar i agrair els misteris centrals de la nostra fe: palesem la certesa de l'amor de Déu i la veritat de la seva entrega a nosaltres. En recomanar la devoció al Sagrat Cor, estem recomanant que hem

d'adreçar-nos íntegrament —amb tot allò que som: la nostra ànima, els nostres sentiments, els nostres pensaments, les nostres paraules i les nostres accions, els nostres treballs i les nostres alegries— a tot Jesús.

És en això que es concreta la veritable devoció al Cor de Jesús: a conèixer Déu i conèixer-nos nosaltres mateixos, i a mirar Jesús i acudir a Ell, que ens anima, ens ensenya, ens guia. No cap en aquesta devoció més superficialitat que la de l'home que, no essent íntegrament humà, no encerta a percebre la realitat de Déu encarnat [8]. Som amics d'aquest examen, d'aquest mirar-nos diàriament en el Senyor?

El culte al Sagrat Cor se'ns revela com a resposta de l'Església a l'amor infinit de la Santíssima Trinitat a les seves criatures. El Sant Pare exposa que aquest culte és, al mateix temps,

el contingut de tota espiritualitat vertadera i devoció cristiana. Per tant, és important subratllar que el fonament d'aquesta devoció és tan antic com el cristianisme[9]. Per això, convida els catòlics a obrir-se al misteri de Déu i del seu amor, deixant-se transformar per ell[10]. I proposa recórrer a aquesta font per assolir el coneixement vertader de Jesucrist i experimentar més a fons el seu amor. Així podrem comprendre millor què significa conèixer en Jesucrist l'amor de Déu, experimentar-ho tenint posada la nostra mirada en Ell, fins a viure completament de l'experiència d'aquest amor, per poder-lo testimoniar als altres[11].

Conèixer, experimentar, viure, testimoniar: en aquestes quatre paraules hom pot condensar la correspondència dels cristians a l'amor de Déu. Em vénen a l'esment aquelles altres etapes de la vida

cristiana, que sant Josepmaria assenyalaria des dels començaments de la seva missió fundacional i que va recomanar incansablement. **En aquest esforç per identificar-se amb Crist — assenyalaria —, he distingit com quatre esglaons: cercar-lo, trobar-lo, tractar-lo, estimar-lo. Potser enteneu que us trobeu com en la primera etapa. Busqueu-lo amb il·lusió, busqueu-lo en vosaltres mateixos amb totes les vostres forces. Si obreu amb aquest deler, gosaré garantir que ja l'heu trobat, i que heu començat a tractar-lo i a estimar-lo, i a tenir la vostra conversa en el Cel (cf. Flp 3, 20)[12].**

Primer, doncs, cerquem Crist un dia i un altre, amb fam i set de la seva companyia: *com la cérvola es deleix per l'aigua viva, així es deleix la meua ànima per vós, Déu meu* [13]. Per a això, tenim cura de les pràctiques de pietat cristiana amb què intentem

entreteixir cadascuna de les nostres jornades, especialment la Santa Missa i l'oració, tant mental com vocal. Implorem la intercessió de la nostra Mare la Mare de Déu, dels Àngels Custodis, dels sants que ja gaudeixen de Déu. Recorreguem amb força a sant Josepmaria, que ens ha ensenyat —a nosaltres i a tants milions de persones—, amb la seva paraula i amb el seu exemple, els camins del tracte familiar amb Déu en la vida corrent.

Aquest interès perseverant per tractar nostre Senyor —també quan ens sentim àrids i sense ganes— ens portarà a experimentar la seva presència al costat de nosaltres. Ben entès que no parlo aquí de res sensible, sinó més aviat de la certesa —nascuda de la fe i infosa per l'Esperit Sant en l'ànima— que veritablement, per la gràcia, som temple viu de la Santíssima Trinitat; que —com escriu innumerables

vegades sant Pau— existim *in Christo Iesu* . I així , *arrelats i fonamentats en la caritat, pugueu entendre, units a tots els cristians, quina és l'amplària i la llargària, l'alçada i la fondària; i compregueu l'amor de Crist, que sobrepassa tot coneixement, a fi que us aneu omplint de la total plenitud de Déu* [14].

El Papa afirma que experiència i coneixement no poden separar-se: estan íntimament relacionats. D'altra banda, convé destacar que un coneixement autèntic de l'amor de Déu solament és possible en el context d'una actitud d'oració humil i de disponibilitat generosa [15].

D'aquesta manera arribarem a viure de Crist; és a dir, a referir a Ell totes les ocupacions i moments, a fer-ho tot amb l'únic fi d'agradar-li, a buidar-nos de nosaltres mateixos perquè el Senyor habiti en nosaltres; és l'experiència de fe de sant Pau, quan escriu: visc, però ja no sóc jo

qui visc, sinó que el Crist viu en mi; i la meva vida d'ara en la carn, la visc per la fe en el Fill de Déu, que em va estimar i es va oferir a si mateix per mi[16].

Amb quina força va fer ressò sant Josepmaria a aquestes paraules inspirades! **La vida de Jesucrist** — va escriure —, **si li som fidels, es repeteix d'alguna manera en la de cadascun de nosaltres, tant en el seu procés intern —en la santificació— com en la conducta externa** [17]. I en una altra ocasió: Em miraves tot seriós..., però a la fi em vas entendre, quan et vaig comentar: "**vull reproduir la vida de Crist en els fills de Déu, a força de meditar-la, per actuar com Ell i parlar només d'Ell**" [18].

Si ens esforcem tots els dies per romandre en Crist i alimentar-nos de Crist, la nostra fe es traduirà necessàriament en apostolat:

donarem testimoniatge del Senyor amb les accions i amb les paraules, amb la sencera existència; i moltes persones se sentiran atretes per Jesús, malgrat —o més aviat, a través— de la nostra lluita personal, feta de victòries i de derrotes, que podrem convertir en triomfs si acudim contrits a la misericòrdia divina, per tornar a començar. **Si hi ha amor de Déu, si hi ha humilitat, si hi ha perseverança i tenacitat en la nostra milícia, aquestes derrotes no tindran gaire importància. Perquè vindran les victòries, que seran glòria als ulls de Déu. Els fracassos no existeixen, si un obra amb rectitud d'intenció i volent complir la voluntat de Déu, comptant sempre amb la seva gràcia i amb el nostre no-res [19].** Quins desitjos diaris d'apostolat hi ha en la nostra jornada?

Mantinguem amb vigor generós el tracte amb Jesucrist i procurem

portar-li moltes ànimes. Acudim a la intercessió de sant Josepmaria, tan poderosa davant el Senyor, preparant ja des d'ara la seva festa, el 26 de juny. Donem-lo a conèixer a moltes persones, posant davant els seus ulls l'exemple i els ensenyaments del nostre fundador.

Fa dues setmanes he viatjat a Barcelona i, abans de tornar, vaig fer l'oració a la Basílica de la Mercè acompanyat per vosaltres. Allí vaig pregar a la Mare de Déu que cadascuna, cadascú, incorporem al nostre caminar les paraules de sant Pere que el nostre Pare va meditar profundament en aquesta ciutat, abans del primer viatge a Roma, quan es disposava a obrir una via jurídica universal a l'Opus Dei: *ecce nos reliquimus omnia et secuti sumus te* [20]; mira que nosaltres ho hem deixat tot i t'hem seguit. S'ha recollit aquesta frase en l'Evangelí a fi que els cristians la posem per obra en la

nostra conducta i la diguem a cau d'orella dels nostres amics o amigues, ja que no es pot servir dos senyors[21]. Es pregava molt bé allí, davant la imatge de la Mare de Déu de la Mercè, amb tota l'Obra, com va fer sant Josepmaria el 1946 i en altres moments.

Abans d'acabar, desitjo recordar-vos que el pròxim dia 29, solemnitat de sant Pere i sant Pau, comença l'any paulí que Benet XVI ha convocat per commemorar els dos mil anys del naixement de l'apòstol de les gents. Per secundar les indicacions del Sant Pare en la celebració d'aquest bimil·lenari, us suggereixo conèixer millor la vida i l'obra d'aquest gran Apòstol, Patró de l'Obra, llegint i meditant a fons els Fets dels Apòstols i els escrits paulins. Sant Pau és, per a tots els cristians, un model magnífic d'amor a Crist, de fidelitat a la vocació, de zel ardent per les ànimes. Anem a encomanar-li de

manera especial els fruits espirituals i apostòlics d'aquest any especial a ell dedicat.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de juny de 2008.

[1] Is 12, 3.

[2] Benet XVI, *Carta amb motiu del 50è aniversari de l'encíclica "Haurietis aqua"*, 15-V-2006.

[3] Cf. Sant Josepmaria Escrivà, Homilia "El Cor de Crist, pau dels cristians", 17-VI-1966, en *És Crist que passa*, nn. 162 ss.

[4] Cf. Jo 14, 27.

[5] Sant Josepmaria Escrivà, *És Crist que passa*, n. 164.

[6] 1 Jo 4, 8.

[7] Jo 3, 16.

[8] Sant Josepmaria Escrivà, *És Crist que passa*, n. 164.

[9] Benet XVI, *Carta amb motiu del 50è aniversari de l'encíclica "Haurietis aquas"*, 15-V-2006.

[10] *Ibíd.*

[11] *Ibíd.*

[12] Sant Josepmaria Escrivà, *Amics de Déu*, n. 300.

[13] Sal 42, 2.

[14] Ef 3, 17-19.

[15] Benet XVI, *Carta amb motiu del 50è aniversari de l'encíclica "Haurietis aquas"*, 15-V-2006.

[16] Gal 2, 20.

[17] Sant Josepmaria Escrivà, *Forja* ,
n. 418.

[18] *Ibíd.*, n. 886.

[19] Sant Josepmaria Escrivà, *És Crist
que passa* , n. 76.

[20] Mt 19, 27.

[21] Cf. Mt 6, 24.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-
prelat-juny-2008/](https://opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-prelat-juny-2008/) (08/04/2025)